

**Wandeling n°8 :
Les Mégalithes – de
reuzenstenen :**

Durbuy

Bewegwijzering :

Deze routebeschrijving laat je een reis maken naar 5000 jaar geleden, een wandeling waarbij je kennismaat met de beruchte dolmens en menhirs opgericht door landbouwers in de jongere steentijd.

Vertrek : Wéris (place Arsène Soreil)

Hoogte : 290 m

Afstand : 5 km

Duur : 1 u 40

Moeilijkheidsgraad : gemakkelijk

Aard van de wandeling : toegankelijk
voor minder mobiele mensen –
schaduwrijke plekjes

Het dorp van Wéris is geologisch gesitueerd op “la Calestienne”, een lange strook met kalkachtige ondergrond die het zuidelijk gelegen Fagne-Famenne van Luik naar Chimay verbindt. Kalk is een sedimentair gesteente, gevoelig voor zuren (bijvoorbeeld azijn op kalk heeft het effect van een bruistablet). Dit gesteente is ontstaan door hoge druk op bezinksel van schelpen en koraal op de zeebodem werd er zo een samenhangend gesteente gevormd. Indien dit bezinksel een hoge druk én een hoge temperatuur zou ondergaan, zou er marmer ontstaan. In het zuiden is deze kalkstrook een plat, smal plateau. Vreemd is, dat enkel op deze kalkstrook de megalieten terug te vinden zijn. Het lijkt of deze reuzenstenen hun dienst deden als grenssteen.

De wandeling volgt even de hoofdas die de verbinding is tussen de twee dolmens van Wéris.

Deze monumenten van Wéris zijn in meerdere opzichten origineel. Zo dus ook het gebruikte materiaal : ze zijn gebouwd in “puddingsteen van Wéris”, een ander sedimentair gesteente gevormd door de binding van verschillende lagen kiezelhoudende steen. De naam “pudding” is toegekend door de gelijkenis met de bekende engelse pudding, de kleine ronde elementen doen denken aan rozijnen.

Na 1 km , op een kruispunt, vind je de dolmen van Wéris die dateert uit de latere steentijd (3000 voor Christus). De benaming “dolmen” is ontstaan uit de bretoense woorden “dol” en “men”, wat zoveel betekent als “tafel van steen”. Het doet denken aan een offertafel, maar is in werkelijk een collectief graf. Oorspronkelijk had hij wellicht een grafheuvel, helemaal bedekt met aarde. Toen hij in de 19^e eeuw werd ontdekt, is hij door verschillende handen (zogenaamde eigenaars) helemaal uitgegraven. Als geklasseerd monument is deze dolmen eigendom van het Waalse Gewest. Voor de dolmen kan je meerdere menhirs waarnemen, langwerpige blokken steen op de grond neergeplant. (bretoense termen “men” en “hir” = lange steen)

Nadat je tussen de weiden de “Chemin des Romains” (Romeinse weg) hebt gevolgd, kom je op de N841, die Erezée met Barvaux verbindt . Op je linker kant zie je de menhir “Danthine” , die in 1947 ontdekt werd, naast de weg weer rechtgezet. Deze menhir staat niet op zijn oorspronkelijke plaats maar staat niet ver van waar hij ooit heeft gestaan.

Alvorens over te steken kan je kijken naar de laan waar de takken van de bomen als het ware een natuurlijke poort vormen om door te rijden. Wie goed kijkt, kan al raden van waar de wind komt. De wind die vaak uit zuidwestelijke richting komt heeft duidelijk invloed gehad op de groei van de takken.

Wat hoger, komen we bij de dolmen van Oppagne . Deze wordt omringd door vier eiken. Hij lijkt erg op de vorige dolmen (type hunebed). Het grootste verschil is dat deze dolmen voor een stuk onder de grond zit. Het is een collectief graf bestaande uit 16 rotsblokken puddingsteen. Het monument is afgesloten met een grote platte steen. In deze steen werd een gat gemaakt (omgekeerde U) om de lijken door te steken. In de buurt werden nog 5 menhirs ontdekt waarvan er 4 op de originele plaats werden teruggezet.

Deze typische steen uit de streek werd door de mensen in de steentijd gebruikt om dolmens en menhirs op te richten. De grote blokken werden vermoedelijk op ronde palen verder gerold naar de plaats van bestemming. De “pudding” van Wéris werd ook industrieel verwerkt van 1866 tot aan de oorlog van 1914 –1918. De grote blokken werden tot rechthoekige blokken gekapt of in halve cirkels. Door middel van grote karren, getrokken door tien tot veertien paarden, werden ze naar het station van Barvaux gebracht. Van hieruit gingen ze met de trein naar Luik waar ze werden gebruikt bij de constructie van ovenvloeren en ovens (het is een steen die goed tegen hitte kan). Anders werden de stenen naar Lotharingen gebracht. De “pudding” laat zich moeilijk bewerken. Het is daarom dat deze dolmens en menhirs zo goed werden behouden. Dit gesteente werd nooit gebruikt om gaten in de weg bij te vullen, zoals wel gebeurt met zandsteen of kalksteen. Je vindt deze rots in rechtopstaande verticale lagen langsheen de hele bergkam die domineert van Wéris naar het oosten.